

Co jsou to Schüsslerovy minerální soli?

Léčba Schüsslerovými solemi neboli biochemie je jednoduchou, bezrizikovou a kdykoliv a kýmkoliv použitelnou léčebnou metodou.

Ústředním bodem terapie je 12 tělu vlastních minerálních solí, které lze v lékárně zakoupit i bez lékařského předpisu. V knize **MINERÁLNÍ SOLI DR. SCHÜSSLERA, Brána k tělesnému a duševnímu zdraví autorů Richarda Kellenbergera, Christine Kellenberger a Friedricha Kopsche** předávají autoři své dlouholeté zkušenosti z léčebné praxe a svých seminářů. Knihu vydalo nakladatelství Fontána, Horní nám. č. 5, 772 00 Olomouc, tel.: 585 221 400, www.fontana.ws. Nabízíme vám z knihy stručné seznámení s touto neobvyklou a málo známou léčebnou metodou.

Minerální soli byly k péči o zdraví používány už odedávna. Již před několika tisíciletími byly v Indii a Egyptě vyráběny léky založené na minerální a rostlinné bázi. Ve starověkém Římě se lidé koupali v lázních, aby lépe snášeli důsledky svého obžerství. Také úspěchy mnoha léčebných lázeňských kúr, které v posledních staletích jen kvetou, můžeme přičítat obsahu minerálů v léčebné vodě.

Wilhelm Heinrich Schüssler se narodil 21. srpna roku 1821 ve Zwischenhahnu poblíž severoněmeckého Oldenburgu. V roce 1857 ukončil svá medicínská studia, kde se věnoval také homeopatii. Ve své vlastní lékařské praxi působil jako homeopatický lékař. Výsledky výzkumů (metabolismus minerálů u zvířat, rostlin a v půdě) ho přivedly k terapiím minerálními solemi. Svoji novou práci, která se poněkud odchýlovala od základních homeopatických pouček, obhájil mnohými léčebnými úspěchy. Zemřel v roce 1898, kdy dokončil ještě 25. vydání své „Terapie ve zkratce“, která dodnes slouží jako základ tohoto způsobu léčby.

Co představují Schüsslerovy minerální soli?

V podstatě to nejsou minerální látky v běžném slova smyslu, jaké najdeme v léčivém jílů, v mnoha zásaditých směsích a potravinách. Zvláštní na nich je, že jsou potencionované a proto působí v organismu jako minerální buněčné funkční prostředky. U Schüsslerových solí je navíc vždy vzájemně spojen zásaditý prvek s prvkem kyselým. Spojením zásadité látky s kyselou (například u Calcia phosphorica: vápník = zásada, fosfor respektive hydrogenufosforečnan = kyselina) nemusí pak organismus tvořit tuto kombinaci sám, z jednotlivých prvků. Proto jsou minerální soli podle dr. Schüsslera pro organismus velmi účinné.

Schüsslerovy minerální soli rozvíjejí své účinky jako funkční prostředek v mezibuněčném tkáňovém moku, v buněčných membránách nebo bezprostředně

v samotné buňce, nemusí být nejprve zpracovány trávicím traktem. Zlepšují také absorbovatelnost odpovídajících minerálních látek z potravin. Minerální látky získávané z poživatin slouží jako stavební materiál: tvoří minerální základy ke stavbě těla. Schüsslerovy soli jsou jako odborní stavební dělníci při stavbě domu, kteří šikovně a zkušeně zpracovávají svůj materiál.

Potencionování se odehrává podobně jako v homeopatii, pouze namísto alkoholového roztoku se jako nositel používá mléčný cukr. Potencionování probíhá v decimálních krocích. Proto jsou všechny minerální soli podle dr. Schüsslera označeny svým názvem a písmenem D s číslicí. Číslice udává ředění, podle ní víme, kolik kroků potencionování bylo uskutečněno. Při prvním kroku potencionování vezmeme devět dílů mléčného cukru a jeden díl příslušné minerální látky. Těchto deset dílů se intenzivně roztírá a tím vznikne první decimální potence = D1. V dalším kroku je nyní přidáno devět dílů mléčného cukru a jeden díl rozetřené látky s potencí D1. Novým postupem roztírání vznikne druhá decimální potence = D2. Pro každou potenci tedy vezmeme jeden díl nejbližší nižší potence a devět dílů mléčného cukru a vzájemně je rozetřeme.

Podle dr. Schüsslera je většina minerálních solí užívána v potenci D6. Výjimku tvoří Calcium fluoratum, Ferrum phosphoricum a Silicea, jejichž užívání se doporučuje v decimální potenci D12, protože tímto způsobem je organismus dokáže vstřebávat mnohem lépe. Dr. Schüssler doporučoval tyto dvě potence, protože podle jeho výzkumů se minerální látky nacházejí v lidském organismu právě v těchto poměrech. Někteří terapeuti později začali používat i jiné potence.

Čím se liší Schüsslerovy minerální soli od homeopatie

Wilhelm Heinrich Schüssler usiloval stejně jako Samuel Hahnemann o vytvoření terapie, která dopomůže člověku ke zdraví prostřednictvím přírodních látek. Jejich naturel však byl rozdílný a stejně rozdílné byly i počátky jejich výzkumné činnosti.

Už v samotné volbě prostředků existuje mezi biochemií a homeopatií podstatný rozdíl. Zatímco v biochemii podle dr. Schüsslera jsou člověku doplňovány chybějící minerální látky na úrovni funkčních prostředků, v homeopatii hledáme prostředek podle principu podobnosti. V homeopatii určujeme, který lék se svým obrazem nejvíce podobá symptomům ošetřovaného člověka. Přitom bývají často nasazová-

ny i prostředky, které se v organismu nevyskytují. U Schüsslerových solí se jedná výlučně o substance, které jsou ve zdravém těle dostatečně přítomny, a to ve vyváženém poměru. Účinky se nemusí vždy shodovat s chorobopisem, protože nedostatek některé z minerálních látek může mít různý vliv na jemnou souhrnu orgánů a na orgánové funkce. Může tedy být důležitá i minerální sůl, která nemá k symptomu žádný přímý vztah, protože od příčiny onemocnění k jejímu symptomu může vést celý řetězec a příčinnou potřebu nemusíme odhalit hned napoprvé.

Také užívané dávky se v homeopatii a biochemii výrazně liší. V homeopatii se pracuje buďto s alkoholovým roztokem nebo s granulami či kuličkami (takzvanými bobulemi), zatímco v biochemii používáme především tablety nebo pastilky o hmotnosti 1/4 g. V homeopatii se předepisuje menší množství kuliček, jež se užívají po několik měsíců v dávkách 3 krát 5 kuliček denně, v biochemii se při chronických stavech doporučuje užívat přibližně 6 tablet jedné konkrétní minerální soli, v akutních případech to může být až 30 tablet za hodinu. Z toho vyplývá velký rozdíl už jen co do množství. Pokud se týče hmotnosti, přibližně 15 homeopatických kuliček odpovídá jedné biochemické pastilce. V biochemii podle dr. Schüsslera je proto v porovnání s homeopatií užíváno formou minerálních solí mnohonásobně více iontů, i když se jedná o stejnou potenci.

Úkolem homeopatických přípravků je podráždit organismus, aby zareagoval a zahájil potřebné opravy neboli proces uzdravování. V biochemii jsou doplňovány chybějící funkční prostředky užíváním malých množství těžké látky. V důsledku různých úhlů pohledu vznikají spory o správnou léčbu a o správné užívání. Mnozí terapeuti získávají své vlastní zkušenosti, které se ne vždy shodují s poučkami otců zakladatelů příslušné terapie a přece mohou vést k úspěchům. Připadá nám však oprávněné, aby každý terapeut a každá terapeutka respektovali terapeutický směr, který odpovídá jejich individuálním vlohám a jejich vlastním charakteru. Vždyť jde konec konců o to, abychom pomohli člověku, který hledá pomoc, a teprve musí vykrytalizovat, co bude dělat nejlépe jeho duševnímu i tělesnému zdraví. Homeopatie a biochemie by neměly působit proti sobě. Biochemie v žádném případě není redukovánou nebo zjednodušenou homeopatií. Jsou to dvě různé a přitom svébytné terapie s různými úhly pohledu, které se mohou vzájemně obohacovat a doplňovat. ■